

ning, vel ikke udtrykt i en bestemt Talsforrelse, men deri, at der i § 1 kun tilføjes Erstatning efter „de nedenfor fremsatte Regler“, og, således som disse Regler ere, vil det fremgaae, at Beløbet aldrig kan overstige et vist Maximum. Forsaavidt den ærede Taler har lagt saamegen Vægt paa de trykte Møliwer, som have ledsaget Lovudkastet, og navnlig paa Pag. 20, saa vilde jeg ønske, at han havde lagt samme Vægt paa Pag. 6, thi deraf fremgaaer det, at det Maximum, som Regjeringen ifølge de Regler, man foreslaaer, kan tænke sig at komme til, vil blive 1,700,000 Rbd.

Sag: Da jeg begjærede Ordet, var det kun for at protestere mod en Anskuelsesmaade af denne Sag, som baade ved den 1ste Behandling og idag er bleven gjort gjældende af adskillige Talere; der er f. Ex. af Rigsdagsmanden for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Ostermann) bleven talt om Jyllands fjerne Beliggenhed og om forskjellige Stemninger osv., som skulde være tilfede iblandt Folket, kort sagt, Sagen er bleven betragtet som „Jylland contra Nerne“ eller „Nerne contra Jylland“ (Nei!). Jo, dette er bleven udtalt baade af ham og af forskjellige andre Talere ved 1ste Behandling, men jeg troer, at man er aldeles ubefoiet til at stille Sagen saaledes. Det er derimod de Skadelidte ligeoverfor Statteyderne, ligeoverfor dem, der give Erstatning; men, om de Skadelidte ere Jyder, Jyenboer eller Sjællændere, det vedkommer aldeles ikke Sagen; skulde det vedkomme Sagen, saa maatte man i ethvert Tilfælde sige, at der er viist Jyderne en Begunstigelse derved, at der først og fremmest er tænkt paa at erstatte deres Tab, forinden der tænkes paa at erstatte andre Provindsers Tab. Allsaa troer jeg, at jeg maa være beføiet til at opfordre det ærede Thing, og navnlig de efterfølgende Taler, til ikke saa eensidigt at holde sig til dette Udtryk: „Jyderne“; thi det er for det Første ikke som „Jyder“, men som skadelidte danske Mænd at man giver dem Erstatning, og dernæst ere de hverken Alle „Jyder“, ei heller indbefatte de alle Jyllands Beboere, men kun 4 à 5 Amters, medens derimod de andre Amter maae ligesaavel som Nerne udrede deres Andeel af Erstatningen. Med Hensyn til selve Ind-

holdet af § 1, da synes der at have gjort sig forskjellige Meninger gjældende om denne Paragraphs Betydning, og det forekommer mig navnlig, at de ærede Medlemmer, som have holdt paa Erstatning i Ordets videste Betydning, have stillet Sagen altfor meget paa Spidsen. Da jeg for saa Uger siden her i Thinget udtalte den Overbeviisning, at vi skulde dele Krigens Byrder ligeligt imellem os, og at man ikke var berettiget til at fordrø, at den ene Statsborger skulde gjøre større Opoffrelser end den anden, men at der var et moralsk Rettskrav tilfede for dem, som havde gjort de største Opoffrelser, til at fordrø Erstatning — da jeg udtalte denne Anskuelse under en anden Sag (Invalideloven), da fik den kun lidet Medhold selv blandt de samme ærede Talere, som nu her med saa stor Jyver forsvare den samme Anskuelse og fordrø Erstatning i Ordets videste Betydning. Jeg skal tillade mig at henvende mig til den ærede Rigsdagsmand for Fredericia (Ottesen), som er en af dem, der nu holde særdeles fast paa Erstatningsbenævnelsen og har saa meget imod, at det skal betragtes som en Gave; han udtalte netop under Invaldelovens Behandling, at det Smukke og Nydelige ved Loven, det var netop det, at Livrenten var en Gave, og at man ikke tog Hensyn til de forskjellige Aaar eller Forhold, men at man gav det som en Gave fra Staten til Individerne. Hvorledes han nu, hvis han nærer de samme Anskuelser, som han den Gang udtalte, kan gjøre et modsat Princip gjældende ved denne Sag, det veed jeg ikke; kun maa jeg bemærke, at disse Skadelidte dog langtfra have et saa fuldstændigt moralsk Rettskrav, som de, der dengang vare Gjenstand for Discussionen; thi vi maae vel lagge Mærke til, at Staten vistnok garanterer Borgeren Beskyttelse af Loven, forsaavidt som Statens Magt er tilstrækkelig til at haandhave disse, men her tales om en Art af Skade, hvorfor Lovene aldrig have stillet nogen Garantie, efter som det ligger i Forholdenes Natur, at der aldrig kan være Tale om Statens Garantie, hvor det staaer i de vedkommende Skadelidtes egen Magt selv at kunne bidrage overordentlig meget baade til at forminske og til at forvøge Skaden, — og de tte